

Diskrétní x spojitý / Spojitý x diskrétní

Protiklad diskrétního a spojitého může být na skutečné dění aplikován jen relativně; většinou jde o určitou míru diskrétnosti, kombinovanou s určitou mírou spojitosti. Celá věc souvisí s tím, že veškerá skutečnost je založena na událostech. Ty nejjednodušší (tj. svou úrovní nejnižší) události jsou v jistém, velmi důležitém ohledu vnitřně integrovanými celky, které mají svůj časový počátek, průběh i konec, a zároveň také jakýsi (fakticky mnohem méně určitý) prostorový rozsah (extenzitivitu). Každá (pravá) událost vytváří „kolem sebe“ několik druhů polí (resp. pole s několika dost odlišnými vlastnostmi). Ta pole slábnou se vzdáleností od centra, jímž je událost sama, ale slábnou nestejně rychle; ale nemají žádnou ostrou hranici. Pokud někde takovou ostrou hranici přece jen musíme předpokládat, nejde o pouhé „pole“, nýbrž o něco jiného. Každá (pravá) událost totiž musí nějak dbát o to, aby čelila vnějším vlivům, vůbec pak aby se oddělila od bezprostředního okolí. Nejzřejmějším způsobem se to projevuje a ukazuje u živých bytostí. Ty se na jednu stranu musí bránit tomu, aby na ně jejich nejbližší okolí vykonávalo nějaký nežádoucí druh vlivů, ale na druhé straně potřebují schopnost rozpoznat od nežádoucích vlivů nejen ty neškodné a zanedbatelné, ale zejména ty výhodné a žádoucí. Už samo toto rozlišování nasvědčuje tomu, že žádná událost se nemůže od svého okolí zcela izolovat, ale na druhé straně že nemůže žádnému působení zvnějšku poskytnout zcela volný průběh v jeho působení na své vnitřní procesy a vnitřní dění, které musí mít pod svou kontrolou a na jehož organizovanost a integritu musí dbát. Pokud se (pravá) událost některému nežádoucímu druhu působení zvnějška nedokáže ubránit, ztrácí nejen kontrolu nad sebou, ale začíná se rozkládat a rozpadat. Máme-li tedy při spojitosti (pravé) události s okolím („prostředím“) na mysli neudržitelnost a nemožnost její úplné izolace, musíme si zároveň být vědomi, že tolerance vůči vnějšímu působení okolí na „pravou“ událost má také své mantinely, totiž hranice, jak dalece je může tolerovat (a ovšem musíme také pamatovat na jakési „hranice“ za nimiž pouhá tolerance přechází postupně od potřeby až k naprosté podmíněnosti).

(Písek, 071015-3.)